

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικόν, σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκη, ὡς ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7.—Ἑσπεριακοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑσπερ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαΐου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 19

ΔΙ' ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 141)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΟΠΟΥ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ΟΤΙ ΑΙ ΣΟΦΩΤΕΡΑΙ
ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ ΔΕΝ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΟΥΝ·
ΤΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ ἱππότης καὶ ὁ Πα-
λουάκος κατέστρωναν σχέδια ἐπὶ σχεδίων
πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ρογήρου, δὴ
ἄλλα πρόσωπα ἐνησχολοῦντο ἐπίσης περὶ
τῆς τύχης του, κατὰ διαφορετικὸν τρόπον.
Εἰς μίαν οἰκίαν, συνεχομένην πρὸς τὴν
φυλακὴν, ὁ Μπρόουν καὶ ὁ Ρενώ συνε-
σκέπτοντο.

— Λοιπόν, ἔλεγεν ὁ Ἀγγλος, τοὺς
ἀνεγνωρίσατε ;

— Βεβαίως.

— Καὶ τοὺς δύο ;

— Ναί.

— Ὑποθέτω πῶς ἔρχονται ἐδῶ, γιὰ
νὰ ἐλευθερώσουν τὸν Ρογήρον. Θύνησ-
αν φαίνεται ἀπὸ τὴν μακράν τινι ἀ-
πουσίαν. Ἰσως μάλιστα νὰ ἔμαθαν καὶ
ἀπὸ κατασκόπους τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ
τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποχείρας του.

— Πολὺ πιθανόν.

— Ὅπως δὴ ποτε, ἐξηκολούθησεν ὁ κ.
Μπρόουν, τὸ διάβημά τους δὲν θά τους
ἐβγῇ σὲ καλόν.

— Λέτε ; εἶπεν ὁ Ρενώ.

— Εἰμαι σχεδὸν βέβαιος. Ὑποθέσατε
ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ γερω-ἑκουσιγάρηδες
συλλαμβάνονται ὡς κατάσκοποι. Θὰ του-
φεκισθοῦν βεβαίως !

«Τὸ δυστύχημα αὐτὸ θαυμάσιον τὴν
κληρονομίαν, ποῦ περιμένει ὁ μαρκήσιος
Νουαρμὼν.

— Καὶ ἐπειδὴ θὰ περάσω ἐγὼ διὰ
μαρκήσιος Νουαρμὼν.

— Θάρπάξῃς ἐσὺ, ἢ μᾶλλον θάρπα-
ξωμε οἱ δύο μαζί τὴν κληρονομίαν.

— Καὶ δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα, γιατί
ὁ ἱππότης Σαιν Ροκάντὲν εἶνε πολὺ
πλούσιος.

— Πῶς σας φαίνεται τὸ σχέδιόν μου ;

— Δὲν εἶνε κακόν. Μοῦ φαίνεται ὁμως
πῶς ἔχει ἓνα μικρὸ ἐλάττωμα.

— Ποῖον ;

— Εἶνε ἀπραγματοποίητον, νομίζω,

τοῦλάχιστον εἰς μερικὰς λεπτομερείας.

— Πῶς ;

— Ἐλησμονήσατε λοιπὸν τὰς νέας
διαθέσεις τοῦ διοικητοῦ, τοὺς φόβους ποὺ
ἔχει ὑστερ' ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ἀρ-
γόν αὐτοῦ καὶ τὴν σταθεράν του
ἀπόφασιν νὰ σεβασθῇ εἰς τὸ ἔξῃς τὴν
ζωὴν ὅλων τῶν αἰχμαλώτων ἀδιακρί-
τως ; Ἐπειτα πῶς θέλετε νὰ ποδισθῇ
ἡ ἐνοχλή τοῦ ἱππότη καὶ τοῦ Παλουά-
κου ; Ἡ παρουσία των εἰς τὸ πεδίον
τῆς μάχης ἐστερέωσε τὴν πρὸς αὐτοὺς
ἐμπιστοσύνην τῶν Ἰσπανῶν καὶ Ἀγ-
γλων στρατηγῶν.

— Πολὺ σωστὰ τὸ ἐσκεφθήκατε, εἴ-
πεν ὁ Μπρόουν. Πρέπει νὰ εὐρωμεν ἄλ-
λον τρόπον. Ἐπειτα ὅσφ γι' αὐτοὺς

ἔχουμε ἀκόμη καιρό. Πρέπει νὰ σκε-
φθοῦμε πρῶτα γιὰ τὸ παιδί καὶ τοὺς συν-
τρόφους του, ποῦ μᾶς ἐμπήκαν ἔσθ
ρουθοῦν.

— Λέτε νὰ τους συμπεριλάβῃ καὶ αὐ-
τοὺς ὁ διοικητὴς εἰς τὰ νέα του ἐπιεικῆ
σχέδια ;

— Βεβαίως.

— Ἡ δουλειά μας λοιπὸν πάει κακά.

— Δὲν εἶμαι σύμφωνος.

— Ἀρχίζω νὰ μὴ σας καταλαμβάνω.

Ὁ Μπρόουν ἐξήγαγε τὴν ταμβακοθή-
κην του, ἐπῆρε μίαν πρέξαν τεραστίαν,
ἐτίναξεν ἀπὸ τὸ ροῦχόν του, μὲ ἓνα κομ-
ψὸν μανδύλιον, τὴν σκόνην τοῦ ταμβα-
κου, καὶ ἐξηκολούθησε μὲ τὴν ἰδίαν ἀ-
πάθειαν :

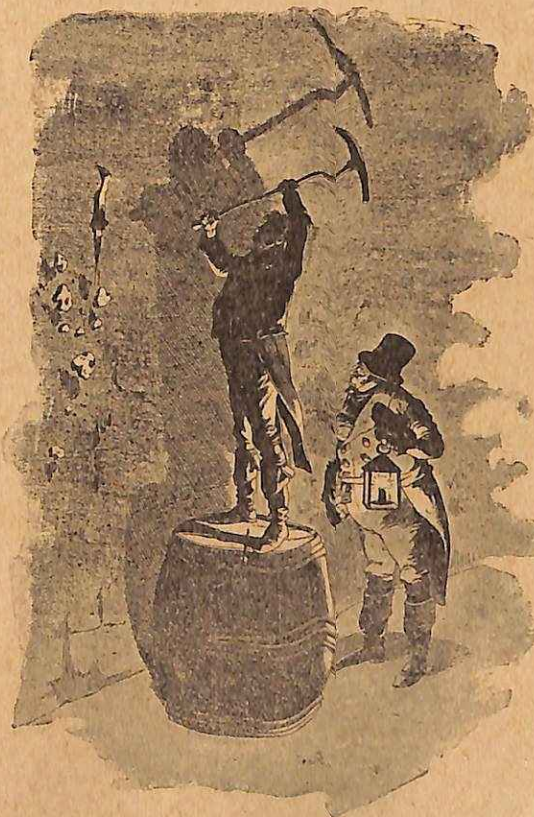
— Εὐρῆκα ἓνα συνδυασμὸν
ἀπλούστατον.

— Ἐμπρός, νὰκούσωμεν,
εἶπεν ὁ Ρενώ.

— Ἀκουσε λοιπὸν. Ἀπὸ
τὸν τοῖχο τῆς φυλακῆς, ἔσθ
κελλὶ μάλιστα ποῦ εἶνε κλει-
σμένος ὁ Ρογήρος Νουαρμὼν,
μαζί μὲ τὸν Παπαφίγκον καὶ τὸν
Λαδουρέκον, διέρχεται ἓνα ὕδρα-
γωγεῖον, τὸ ὁποῖον τροφοδοτεῖ
μίαν μεγάλην δεξομενὴν. Ἐάν
τώρα, κατὰ θλίβεράν συμπτω-
σιν, τὸ ὕδραγωγεῖον αὐτὸ σπᾶ-
σῃ, σὲ ὀλίγα λεπτὰ ἢ προσω-
ρινῇ κατοικίᾳ τῶν τριῶν αὐτῶν
δυστυχημένων θὰ πλημμυρήσῃ
ὁλόκληρος, καὶ οἱ κύριοι αὐτοὶ
θὰ πνιγθοῦν σὰν τὰ γατάκια,
πρὶν προσθάσουν νὰ ζητήσουν
βοήθειαν. Εἶνε φοβερὸς θανα-
τος, καὶ ὅταν συλλογίζωμαι πῶς
τὸ δυστύχημα αὐτὸ εἴμπορεῖ νὰ
συμβῇ πολὺ εὐκόλα, μὲ πιάνει
φρίκη. Λέγω πολὺ εὐκόλα,
διότι. . .

— Διότι ;

— Διότι τὸ ὕδραγωγεῖον ποῦ
λέγω εἶνε σὲ κακὴ κατάστασι.
Μὲ μία σκεπαρινὰ πάει δουλειά
του, καὶ τὸ κελλὶ τῶν δυστυχι-
σμένων αὐτῶν γίνεται ἀμέσως
στέρνα.

« Ἀνέβη ἐπάνω εἰς ἓν κενὸν βαρέλι καὶ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ
μὲ δύναμιν τὸν τοῖχον. » (Σελ. 150, στήλ. β'.)

— Πολύ καλά. Μά ποῦ θὰ δώσωμεν αὐτὴν τὴν σκεπαριάν ;

— Ἀπλούστατα, ἐστὶ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ ἐδῶ, ἀρ' οὐ εἶνε ἕνας καὶ ὁ αὐτὸς τοῖχος μετ' τὴν φυλακὴν.

— Ἐγὼ μίαν φρικτὴν προαίτησιν, ἐμυρμούρισεν ὁ ἀπαίσιος Ρενώ. Φοβοῦμαι πολὺ ὅτι ἡ καταστροφὴ θὰ εἴνε ἄμεσος !

— Εἶμαι συμφωνώτατος. Ἀλλὰ διὰ νὰ φέρωμεν κατὰ μέρος μιὰ στιγμὴ τὴν θλιβεράν αὐτὴν ὑπόθεσιν, ἃς ἐπανεῖλθωμεν εἰς τὸν ἱππότην καὶ τὸν Παλουάξον. Δὲν νομίζετε πῶς θὰ ἦτο καλὸν νὰ τοὺς φιλοξενήσωμεν ἐδῶ ; Τόπον ἔχομεν ἀρκετόν, καὶ υποθέτω πῶς δὲν θὰ σας δυσσαρεστήσῃ καθόλου νὰ ἔχετε τὴν καλὴν τους συντροφιά. Καλλίτερα νὰ τοὺς ἔχωμε ἐστὶ χέρι, γιὰ ὦραν ἀνάγκης. Τί λέτε ;

— Βλέπω ἀκόμη μιὰ φορὰ, πῶς σκεπτόμεθα πάντα τὰ ἴδια πράγματα.

— Εἶνε περίεργον φαινόμενον, ἀλήθεια !

Μετὰ μικρὰν διακοπὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐθαύμασαν καὶ οἱ δύο τὸ βάθος καὶ τὴν ὠραιότητα τῆς παρατηρήσεως αὐτῆς, ὁ Ἀγγλος ἐπῆρε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ μπαστούνι του.

— Πάρτε νὰ τοὺς προσκαλέσωμεν ἄμεσα.

Οἱ δύο πανοῦργοι ἐξήλθον καὶ διηγήθησαν πρὸς τὸ Διοικητήριον, ὅπου ὑπέθεταν ὅτι θὰ συναντήσουν τοὺς δύο εὐγενεῖς.

Ἐκεῖ τοὺς εἶπαν, ὅτι οἱ δύο κύριοι εἶχαν ἐξέλθῃ εἰς περίπατον καὶ ὅτι θὰ τοὺς εὕρισκαν ἀφ' ἑαυτῶν πρὸς τὸ μέρος τοῦ λιμένος, ὅπου εἶχον διευθυθῇ.

Τῷ ὄντι, μετ' ὀλίγας στιγμῆς ὁ Μπρόουν καὶ ὁ Ρενώ εὐρέθησαν ἐνώπιον τῶν θυμάτων των, τὰ ὅποια ἔχαιρέτισαν ὑποκλινέστατα.

Ὁ Μπρόουν ὑποκλίθηκε πρῶτος,

— Ἐγὼ τὴν τιμὴν, εἶπε, νὰ πευθώμαι πρὸς τὸν ἱππότην Σαὶν Ροκαντέν ;

— Ὅλος καὶ ὅλος, ἀπεκρίθη ὁ ἱππότης, χαίρετε.

— Καὶ πρὸς τὸν κ. Παλουάξον ; ἡρώτησε τώρα ὁ Ρενώ.

— Ἀκριβῶς, ἀπεκρίθη ὁ Παλουάξος εὐγενέστατα.

— Δόξαν νὰ ἔχῃ ὁ Θεός, ἐπανεῖλθεν ὁ Ἀγγλος. Δὲν ξέρετε πόσον χαίρομεθα πῶς σας βλέπομεν. Εἴμεθα πολὺ τυχεροὶ νὰ σᾶς συναντήσωμεν. Ἐκτὸς τοῦ ἐνδόξου ὀνόματος, τὸ ὅποιον φέρετε, καὶ τῆς μεγάλῃς σας φήμης, ἔχετε δι' ἡμᾶς ἀκόμη μίαν σπουδαίωσιν ἰδιότητα, ὅτι εἰσθε Γάλλοι. Τόσον σπανίως ἔχομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ βλέπωμεν συμπατριώτας μας εἰς τὸν τόπον αὐτόν,

συμπατριώτας μας εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ὥστε ἡ χαρὰ μας εἶνε ἀπερίγραπτος. Δὲν θὰ μᾶς ἀρνήθητε βέβαια τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς φιλοξενήσωμεν.

— Εἰσθε Γάλλοι ; ἀνέκραξεν ὁ Σαὶν Ροκαντέν ἐκπληκτός.

— Ἀ ! μοῦ κόμνεται τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ἐπειδὴ ἡ προφορὰ μου εἶνε ὀλίγον ξενικὴ... Μὴν ἀπορήτε ὅμως γι' αὐτό. Ἐγὼ ἀνατραφεῖ, ξέρετε, ἐστὶ Λονδρινός.

Ἐπιτρέψατέ μου τώρα νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν κύριον Βερτισσών...

Καὶ εἰδείξε τὸν Ρενώ.

— ... Ἐμπορὸν ἀποικιακῶν.

— Οἱ δύο εὐγενεῖς ὑποκλίθησαν.

— Ἐγὼ ὀνομάζομαι βαρὺνος Σαὶν-Κοδούργος. Τώρα εἰν εἰμποροῦμεν νὰ σᾶς φανώμεν χρήσιμοι εἰς τίποτε, εἴμεθα εἰς τὰς διατάχας σας.

Ὁ ἱππότης ἐξεχύθη εἰς ἀτελείωτους εὐχαριστίας. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἤθελε τάχα νὰ ποδεχθῇ τὴν φιλοξενίαν, καὶ ἔλεγε ὡς θὰ ἦτο μελλῶν καὶ ἀδιακρίσια νὰ τοὺς φορτωθῶν.

« Ἐπὶ τέλους πρὸς τῆς ἐπιμονῆς τῶν νέων του φίλων, ἀπεδέχθη τὴν πρόσκλησιν καὶ τοὺς ἡκολούθησε μετὰ τοῦ Παλουάξου.

Ἀρ' οὐ ἐτακτοποιήσαν τὰ τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν ξένων των, ὁ Σαὶν Κοδούργος καὶ ὁ ψευτο-Βερτισσών τοὺς ἄρισαν νὰ ἡσυχάσουν καὶ κατέβησαν ὁμοῦ εἰς τὸ ὑπόγειον.

— Μίστερ Ρενώ, εἶπεν ὁ Μπρόουν, ἐράρετε μαζί σας καμμίαν δίκειλλαν ;

— Νὰ μία !

— Λοιπὸν, τί δουλειὰ μας.

Καὶ ὁ Ἀγγλος ἀρπάσας τὸ ἐργαλεῖον, ἀνέβη ἐπάνω εἰς ἓν κενὸν βαρέλι καὶ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ μετὰ δύναμιν τὸν τοῖχον.

Πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν, ὁ τοῖχος, ἐνεκα φαίνεται τῆς πολλῆς του ὑγρασίας, δὲν ἐπαρουσίασεν ἰσχυρὰν ἀντίστασιν.

Μετ' ὀλίγον ἡ δίκειλλα δὲν εὕρισκε πλέον καμμίαν ἀντίστασιν, καὶ μία φαιδρὰ φωνὴ ἤκούσθη ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ὀπῆς :

— Αἱ ! ἀπὸ τῆ σακολέβα ! Ρίχτε μας τὴν κουλούρα νὰ πιασθοῦμε !

— Ἰσα-ἰσα, εἶπε μετὰ εἰρωνικὸν μειδίαμα ὁ Μπρόουν, αὐτὸ πασχίζομεν.

Καὶ μ' ἓνα φοβερὸν κτύπημα ἔσπασε τὸ ὑδραγωγεῖον, τραπέις ἄμεσως εἰς φυγὴν μετὰ τὸν σύντροφόν του.

Ὁ Ρογῆρος καὶ οἱ σύντροφοί του, ὅταν ἤκουσαν τὰ κτυπήματα ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὑπέθεσαν ὅτι ἰδιοὶ των ἀνθρώπων εἶχαν ἔλθῃ νὰ τοὺς σώσουν, ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, ἡ δὲ συγκίνησις καὶ ἡ ἀγωνία των ἦτο ἀπερίγραπτος.

Ὅταν παρετήρησαν εἰς τὸ ἄνοιγμα τοῦ τοίχου τὸ ἄκρον τῆς σιδηροῦ ἐργαλείου, ἐπῆγαν νὰ τρελλαθοῦν ἀπὸ τὴν χαράν των καὶ ὁ ἕνας ἐρρίπτετο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἄλλου.

Ἀλλ' αἰφνης ἡ δίκειλλα ἔθραυσε τὸ ὑδραγωγεῖον, τὸ ὕδωρ ἐπλημμύρησε τὸ στενὸν καλλίον, καὶ τὰ κτυπήματα ἔπαυσαν.

Ἐννόησαν τότε ὅτι ἦσαν χρεωσμένοι.

Χίλια ἑκατομμύρια κανονίαις βρυχήθη ὁ Παπαφίγκος, δαγκνῶν χεῖρα του ἀπὸ τὴν λύσσαν. Σὲ λεπτά εἵμαστε ὅλοι μας σπάρτοι. Μὴ διαφορὰ πῶς αὐτοὶ ζοῦνε μέσα ἐστὶ ὅπως ἐμεῖς ἀπάνω ἐστὶ στεριά.

— Ἀς μὴ χάνωμε οὐτε στιγμὴν περὶ ὁ Ρογῆρος. Μετὰ τὸ μαχαίρει ὡς μπορέσωμε νὰ κάνωμε μιὰ τρεῖς τὸν τοῖχο, νὰ τρέξῃ τὸ νερὸ ἀπ' ἄλλο μέρος. Καὶ τότε φωνάζομεν τὸν δεσμοφύλακα, ἐκτὸς ἂν μᾶς τὴν ἔξωσαν ἐκεῖνοι.

— Μπράβο, εἶπεν ὁ εὐγλωττός δουρέκος.

Καὶ ὁ Παπαφίγκος ἐφώναξε :

— Πολὺ καλά, πολὺ καλά ! Ἐμπελοῦν ! Χίλια ἑκατομμύρια δισεκατομμύρια κανονίαις !

Ἦρχισαν ὅλοι νὰ κτυποῦν τὸν τοῖχον μετὰ λύσσαν. Τὸ ὕδωρ ἐπλημμύρουσεν ἐνέβαινε ὀλονέν. Εἶχε περάσῃ τώρα ἀνοίχθῃσαν ὀπὴν.

Ὁλίγα λεπτά ἐπέρασαν ἐν μὲν φρικτῇ ἀγωνίᾳ. Τὸ ὕδωρ ἀνέβαινε εἰς τὸν τοῖχον, εἰς τὸν τοῖχον, εἰς τὸν τοῖχον.

Εἶχε φθάσῃ τώρα ἕως τὸν λατὸν τῶν τριῶν συντρόφων, οἱ ὅποιοι εἶσαν ζοντο πλέον κολυμβῶντες.

Τὸ ἔργον των ὅμως δὲν ἐπρόκειτο ποσῶς. Ἀπελπίσθαι !

Αἰφνης τὸ ὑδραγωγεῖον διερράγη λόκληρον καὶ ὑπεχώρησε, παραταράσσας ὅλον κληρον, φοβερὸν καὶ ἀκατασχετόν.

— Ἐχαθήκαμε ! ἐφώναξεν ὁ δουρέκος.

Ἀλλὰ τὸ οἰκοδόμημα ἐκλονεῖτο ὅλον κληρον, ἐτρέκλιζεν ὡς μεθύσας καὶ καθ' ἓν στιγμὴν τὸ ὕδωρ ἐκάλυπτε ἔξ ὀλοκληροῦ τοὺς τρεῖς φίλους, ὁ τοῖχος ὑπεχώρησεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐξώματος καὶ ἐκρηγνύθη πρὸς τὸ γειτονικὸν ὕψος.

— Ἐχαθήκαμε ! ἐφώναξεν ὁ δουρέκος.

Ἀλλὰ τὸ οἰκοδόμημα ἐκλονεῖτο ὅλον κληρον, ἐτρέκλιζεν ὡς μεθύσας καὶ καθ' ἓν στιγμὴν τὸ ὕδωρ ἐκάλυπτε ἔξ ὀλοκληροῦ τοὺς τρεῖς φίλους, ὁ τοῖχος ὑπεχώρησεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐξώματος καὶ ἐκρηγνύθη πρὸς τὸ γειτονικὸν ὕψος.

— Ἐχαθήκαμε ! ἐφώναξεν ὁ δουρέκος.

Ἀλλὰ τὸ οἰκοδόμημα ἐκλονεῖτο ὅλον κληρον, ἐτρέκλιζεν ὡς μεθύσας καὶ καθ' ἓν στιγμὴν τὸ ὕδωρ ἐκάλυπτε ἔξ ὀλοκληροῦ τοὺς τρεῖς φίλους, ὁ τοῖχος ὑπεχώρησεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐξώματος καὶ ἐκρηγνύθη πρὸς τὸ γειτονικὸν ὕψος.

— Ἐχαθήκαμε ! ἐφώναξεν ὁ δουρέκος.

Ἀλλὰ τὸ οἰκοδόμημα ἐκλονεῖτο ὅλον κληρον, ἐτρέκλιζεν ὡς μεθύσας καὶ καθ' ἓν στιγμὴν τὸ ὕδωρ ἐκάλυπτε ἔξ ὀλοκληροῦ τοὺς τρεῖς φίλους, ὁ τοῖχος ὑπεχώρησεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐξώματος καὶ ἐκρηγνύθη πρὸς τὸ γειτονικὸν ὕψος.

— Ἐχαθήκαμε ! ἐφώναξεν ὁ δουρέκος.

Ἀλλὰ τὸ οἰκοδόμημα ἐκλονεῖτο ὅλον κληρον, ἐτρέκλιζεν ὡς μεθύσας καὶ καθ' ἓν στιγμὴν τὸ ὕδωρ ἐκάλυπτε ἔξ ὀλοκληροῦ τοὺς τρεῖς φίλους, ὁ τοῖχος ὑπεχώρησεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐξώματος καὶ ἐκρηγνύθη πρὸς τὸ γειτονικὸν ὕψος.

— Ἐχαθήκαμε ! ἐφώναξεν ὁ δουρέκος.

Ἀλλὰ τὸ οἰκοδόμημα ἐκλονεῖτο ὅλον κληρον, ἐτρέκλιζεν ὡς μεθύσας καὶ καθ' ἓν στιγμὴν τὸ ὕδωρ ἐκάλυπτε ἔξ ὀλοκληροῦ τοὺς τρεῖς φίλους, ὁ τοῖχος ὑπεχώρησεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐξώματος καὶ ἐκρηγνύθη πρὸς τὸ γειτονικὸν ὕψος.

— Ἐχαθήκαμε ! ἐφώναξεν ὁ δουρέκος.

Ἀλλὰ τὸ οἰκοδόμημα ἐκλονεῖτο ὅλον κληρον, ἐτρέκλιζεν ὡς μεθύσας καὶ καθ' ἓν στιγμὴν τὸ ὕδωρ ἐκάλυπτε ἔξ ὀλοκληροῦ τοὺς τρεῖς φίλους, ὁ τοῖχος ὑπεχώρησεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐξώματος καὶ ἐκρηγνύθη πρὸς τὸ γειτονικὸν ὕψος.

— Ἐχαθήκαμε ! ἐφώναξεν ὁ δουρέκος.

Ἀλλὰ τὸ οἰκοδόμημα ἐκλονεῖτο ὅλον κληρον, ἐτρέκλιζεν ὡς μεθύσας καὶ καθ' ἓν στιγμὴν τὸ ὕδωρ ἐκάλυπτε ἔξ ὀλοκληροῦ τοὺς τρεῖς φίλους, ὁ τοῖχος ὑπεχώρησεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐξώματος καὶ ἐκρηγνύθη πρὸς τὸ γειτονικὸν ὕψος.

— Ἐχαθήκαμε ! ἐφώναξεν ὁ δουρέκος.

Ἀλλὰ τὸ οἰκοδόμημα ἐκλονεῖτο ὅλον κληρον, ἐτρέκλιζεν ὡς μεθύσας καὶ καθ' ἓν στιγμὴν τὸ ὕδωρ ἐκάλυπτε ἔξ ὀλοκληροῦ τοὺς τρεῖς φίλους, ὁ τοῖχος ὑπεχώρησεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐξώματος καὶ ἐκρηγνύθη πρὸς τὸ γειτονικὸν ὕψος.

— Ἐχαθήκαμε ! ἐφώναξεν ὁ δουρέκος.

Ἀλλὰ τὸ οἰκοδόμημα ἐκλονεῖτο ὅλον κληρον, ἐτρέκλιζεν ὡς μεθύσας καὶ καθ' ἓν στιγμὴν τὸ ὕδωρ ἐκάλυπτε ἔξ ὀλοκληροῦ τοὺς τρεῖς φίλους, ὁ τοῖχος ὑπεχώρησεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐξώματος καὶ ἐκρηγνύθη πρὸς τὸ γειτονικὸν ὕψος.

— Ἐχαθήκαμε ! ἐφώναξεν ὁ δουρέκος.

Ἀλλὰ τὸ οἰκοδόμημα ἐκλονεῖτο ὅλον κληρον, ἐτρέκλιζεν ὡς μεθύσας καὶ καθ' ἓν στιγμὴν τὸ ὕδωρ ἐκάλυπτε ἔξ ὀλοκληροῦ τοὺς τρεῖς φίλους, ὁ τοῖχος ὑπεχώρησεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐξώματος καὶ ἐκρηγνύθη πρὸς τὸ γειτονικὸν ὕψος.

— Ἐχαθήκαμε ! ἐφώναξεν ὁ δουρέκος.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΕΗ

Εἰς τὸν κόσμον τὰ παιδιὰ πρῶτ' ἀπ' ὅλα χρεωστοῦνε μετὰ τὸ νοῦ, μετὰ τὴν καρδίαν τὸν Θεόν τοὺς νάγαποῦνε.

Καὶ μαζί μ' αὐτὸν πολὺ ν' ἀγαποῦνε νύχτα 'μέρα τὴ μαμά τους τὴν καλὴν, τὸν καλὸν τοὺς τὸν πατέρα.

Κ' ἔπειτα κάθε θνητό, κάθε πλάσμα ὁμοίό τους, νὰ το ἀγαποῦν κι' αὐτὸ σὺν τὸν ἴδιον ἑαυτὸν τους.

Καὶ κανένα 'στὴ ζωὴ νὰ μὴν πράττῃ καμμιὰ πράξι ποῦ γνωρίζει κ' ἐννοεῖ ὅτι κάποιον θὰ πειράξῃ.

Μόνον, ὅπως ἀπαιτεῖ τὰ καλὰ νὰ πολαμβάνῃ, ἔτσι πάλι χρεωστεῖ μόνον τὸ καλὸ νὰ κάνῃ.

— Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΠΡΟ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ

Αἱ ἰδοὺ ἐνώπιόν μας ὁ πλατύστερος, ὁ ἀνοικτότερος χώρος, τὸν ὅποιον δύναται τις νὰ εὕρῃ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως. Πλατεῖα, ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν σημάσειαν τῆς λέξεως. Εἶνε μᾶλλον σειρὰ πλατειῶν, συνεχόμενων πρὸς ἀλλήλας. Πρῶτον ἡ Πλατεῖα τῶν Ἀνακτόρων, ἔπειτα ὁ κήπος τῶν Μουσῶν, ἔπειτα ἡ Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος. Οὕτως ἀποτελεῖται τὸ μέγα αὐτὸ τετράγωνον, μετὰ τὴν χλοερὰν πρασιναδὰν τοῦ κήπου ἐν τῷ μέσῳ, στολισμένον μετὰ δένδρα, μετὰ φανούς, μετὰ θρανία, μετὰ ἀναβρυτήρια, μετὰ στήλας, μετὰ ἀνθοδόχους, μετὰ κιγλιθῖδας, μετὰ ἀγαλμάτια, περιβαλλόμενον ἀπὸ εὐρείας ὁδοῦς, διασχίζομενον ἀπὸ ποικίλους δρομίσκους καὶ πλατυστομένον γύρω ἀπὸ ὠραίατα οἰκοδομήματα. Ἐδῶ εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, ἡ καρδία τῶν Ἀθηνῶν, ἡ μεγάλη καρδία τῆς πόλεως, εἰς τὴν ὅποیان καταλήγουσιν ἐμμέσως ἢ ἀμέσως ὅλαι αἱ ἀρτηρίαι, αἱ διακλαδόμεναι ἀνὰ τὸ πελῶριον σῶμά της. Μόλις τελειώσωμεν τὴν Λεωφόρον Πανεπιστημίου, θὰ συναντή-

σωμεν ἀριστερὰ μας τὸ στόμιον τῆς ὁδοῦ Κηφισίας, διερχομένης πρὸς τῆς βορείου πλευρᾶς τῶν Ἀνακτόρων καὶ ὁδηγοῦσας, μετὰ σειρὰν μεγάλων, ἔξω τῆς πόλεως, πρὸς τὰ Παραπήγματα καὶ τοὺς Ἀμπελοκήπους. Ἀπέναντί μας ἀνοίγεται ἡ Λεωφόρος Ἀμαλίας, κατὰ μήκος τοῦ βασιλικοῦ κήπου, ὁδηγοῦσα πρὸς τὰς Στήλας καὶ τὸ Ζάππειον. Δύο πλάγιοι ὁδοί, ἐλαφρῶς κατωφερεῖς, ἐκτείνονται τοῦ κήπου τῶν Μουσῶν, ὁδηγοῦσιν ἀπὸ τῆς Πλατείας τῶν Ἀνακτόρων εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. Καὶ ἰδοὺ ἄμεσως ἐδῶ, περὶ τῆς Πλατείας ταύτης, τὰ στόμια τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ, Σταδίου, Φιλελλήνων, Μητροπόλεως, Μουσῶν.

Τοῦ ὠραίου τούτου χώρου, ἡ ὠραιότερα ὅψις παρουσιάζεται εἰς τὸν ἱστάμενον ἐπὶ τοῦ κέντρου τῆς Πλατείας τῶν Ἀνακτόρων καὶ ἔχοντα ἐνώπιόν του τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, μετὰ τὸν ναῖσκον τῆς Καπνικαρέας, ὁ ὁποῖος κλείει τὴν εἰκόνα εἰς τὸ βάθος. Καὶ ἡ εἰκὼν εἶνε τόσο πολυμερής, τόσο ποικίλη, ὥστε εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν θαυμάσῃ, ἀλλ' ὅχι καὶ νὰ τὴν περιγράψῃ. Ἐγὼ τοῦλάχιστον θὰ ἐπεθύμουν νὰ εἶχα χρωστήρα εἰς τὴν διάθεσίν μου καὶ πυξίδα χρωμάτων πλουσίαν, διὰ νὰ ζωγραφίσω αὐτὸ τὸ ἀληθινὸν πανόραμα. Θὰ ἐξέλεγα δὲ τὸ δειλινόν, ὡς ὦραν μᾶλλον κατάλληλον. Ὁ ἥλιος ἔχει δύσιν, ὁ ὀρίζων εἶνε πορφυροῦς, ἐν φῶς γλυκὺ καὶ ἡρεμὸν διαχέεται εἰς ὅλα τὰ ἀντικείμενα. Καὶ ἡ κίνησις τώρα εἶνε ζωηροτάτη. Περίπατος εἰς τὴν δεινροστοχιάν τῆς Λεωφόρου Ἀμαλίας, περίπατος εἰς τὴν ὁδὸν Κηφισίας, περίπατος εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. Παντοῦ κινεῖται πλῆθος ποικίλον καὶ πυκνόν. Καὶ τὰ καθίσματα τῶν καφενείων καὶ τῶν ζαχαροπλαστείων, κάτω εἰς τὴν Πλατεῖαν, εἶνε πλήρη. Καὶ διέρχονται ἄμαξαι, ποδήλατα, τράμ, διασταυρούμενα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Καὶ διέρχεται συρίων ὁ τροχιόδρομος τοῦ Φαλήρου, ὁ ὁποῖος ἐδῶ, ἀκριβῶς πρὸς τὸν Ἀνακτόρων, ἀνέμειν τὸν δεύτερον σταθμόν του. Καὶ τὸ πράσινον χρῶμα τῶν δένδρων γίνεται βαθύτερον εἰς τὸ λυκόφως καὶ τὰ βουνὰ ἔχουν ἀποχρώσεις τεφρᾶς καὶ ἰώδεις καὶ τὰ λευκά οἰκοδομήματα λάμπουν μετὰ μίαν ἡρεμίαν ἄλλου κόσμου καὶ τὰ ἐλεύωματα τῶν ὑψηλῶν παραθύρων ἀντανάκλουν τὸ πορφυροῦν φῶς τῆς δύσεως... Τὸ βάθος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀρχίζει νὰ γίνετα σκοτεινότερον μυστήριον σκιᾶς περιπλανᾶται ἀνωθεν τοῦ βασιλικοῦ κήπου. Ἡ ἐσπέρα καλύπτει σιγὰ σιγὰ μετὰ τὴν πτέρυγάν της τὸν κήπον τῶν Μουσῶν. Μόλις διακρίνεις πλέον τοὺς χρυσοὺς καρπούς τῶν πορτοκαλειῶν του, καὶ τὰ πράσινα ἀγαλμάτια τοῦ τὰ συγγείας μετὰ τὰ φυλλώμα-

τα... Δὲν δύνασαι πλέον νὰ διακρίνης τί ὦραν λέγει τὸ ἡλεκτρικὸν ὥρολόγιον, τὸ ὑψούμενον ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος. Οἱ φοῖνικες, πρὸς τὸν Ἀνακτόρων, φαίνονται ὡς γίγαντες, κινούμενες τὰς πτελώρας των χεῖρας. Τὰ ὑψηλὰ κυπαρίσσια εἶνε τώρα κατὰμαυρα. Καὶ ἀνάπτονται τὰ πρῶτα φῶτα, ὡχρὰ ἀκόμη καὶ ἀδύνατα...

Καὶ τώρα ποῖον δρόμον θαυματοῦσιν, ποῦ θὰ συνεχίσωμεν τὸν περίπατόν μας ; Ὁ πάρομεν τὴν ὁδὸν Κηφισίας, ἢ θὰ εἰσελθώμεν εἰς τὴν Δεινροστοχιάν ; Εὐρισκόμεθα εἰς ἀμυχανίαν ἐκλογῆς. Ἀλλ' εὐτυχῶς ἔχομεν καιρὸν νὰ σκεφθώμεν μέχρι τῆς προσεχοῦς μας συναντήσεως.

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΝΔΟΞΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΛΙΚΗ ΚΑΙ ΒΕΡΘΑ ΛΙΒΜΑΝ

(Τέλος· ἴδε σελ. 144.)

— Ἐπήγατε καὶ εἰς ἄλλα μέρη ; ἡρώτησεν ὁ δημοσιογράφος.

έπετυχε την πρώτην της υποτροφίαν· έπειτα κατά σειράν έτυχε του χαλκού, του αργυρού και του χρυσού μεταλλίου της Ακαδημίας. Πρὸ τεσσάρων ετών έλαβε μέρος εἰς ἕνα Διεθνή Διαγωνισμόν, συναγωνισθεῖσα με νεοκροῦς μουσικούς πάσης ἐθνικότητος. Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον τρία βραβεῖα ἐπρόκειτο νὰ ἀπονεμηθοῦν: χρυσοῦν, αργυροῦν καὶ χαλκοῦν. Καὶ ἡ μικρὰ Ἀλίκη Λίβμαν ἐκρίθη ἀξία τοῦ πρώτου, τὸ ὅποιον μάλιστα εἶχε τὴν ἐτυχήαν νὰ λάβῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς διασήμου αἰδοῦ Ἀδελίνας Παττη.

Ἀλλὰ πολὺ πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἤρχισε νὰ ἐμφανίζεται ἐνώπιον τοῦ κοινού καὶ νὰ αἶρε θριάμβους. Μόλις δαταεῖς ἐπαιξεν εἰς τὸ Βασιλικὸν Θεάτρον ἐν συνοδείᾳ ὀρχήστρας. Κατόπι μετέβη εἰς τὸ Βελγίον καὶ ἔδωκε συναυλίας, καθὼς καὶ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Ἀγγλίας, Σκωτίας καὶ Ἰρλανδίας. Ταῦτα πρὸ τῆς μεγάλῃς ἐννεαμήνου περιόδου.

«— Ἐλπίζετε νὰ ταξιδεύσετε γρήγορα καὶ πάλιν; ἠρώτησεν ὁ δημοσιογράφος.

— Πρὸς τὸ παρὸν ὄχι, ἀπάντησεν ἡ καλλιτέχνης. Εἰμαι βεβαία ὅμως ὅτι θὰ νὰ ἀναχωρήσωμεν καὶ πάλιν. Ἐλάττωμεν πολλὰς προσκλήσεις, προπάλιν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου, πιστεύω, θὰ ὑπάγωμεν χωρὶς ἄλλο. Τώρα θὰ παυθῶ δι' ὀλίγον καιρὸν καὶ ἔπειτα θ' ἀρχίσω πάλιν τὴν ἐργασίαν μου εἰς τὸ Λονδίον.

— Ἡ ἱστορία τῶν συναυλιῶν σας καὶ τῶν ταξιδιῶν σας θὰ εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρουσα, πιστεύω. . .

Τώρα ἔλαβε τὸ λόγον ἡ Βέρθα Λίβμαν:

— Naί, εἶπε· κρατῶ λεπτομερεῖς σημειώσεις ἀπὸ τριῶν ετών· κρατῶ δηλαδὴ Ἡμερολόγιον καὶ διὰ τὰς δύο μας, καὶ γράφω εἰς αὐτὸ τακτικὰ κάθε βράδυ ὅλα τα συμβάντα τῆς ἡμέρας.

— Βεβαίως θὰ εἶχατε πάρῃ πολλὰ φορέματα μαζί σας εἰς τὸ ταξίδι, ἀφ' οὗ ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανισθῇτε τόσας φορές πρὸ τοῦ κοινού.

— Ἐννοεῖται· ἡμεῖς ὅμως εἰς τὰς συναυλίας μας φοροῦμεν πάντοτε λευκὰ φορέματα, ἂν καὶ πολὺ διαφορετικὰ κάθε φοράν κατὰ τὸ ὕψος καὶ τὸ σχῆμα. Ὅπως δὴ ποτε, εἰς τὸ Κάϊρον ἐχρησάσθμεν ἑκατὸ φορέματα, καὶ ἦτο πολὺ ἀστεῖον, διότι ὁ μπαμπὰς μᾶς ἐπῆγεν εἰς τὰ μαγαζία καὶ ἐπέμενε νὰ ἐκλέξῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὰ ὑφάσματα. Καὶ ὄχι μόνον τὰ φάρσματα ἐξέλεξε, — ἦσαν τριανταφυλλὶ καὶ οὐρανί, — ἀλλὰ καὶ τὸ σχῆμα ἀκόμη μετὰ τὸ ὅποιον θὰ ἐρράπτοντο!

— Ξεβείτε, τώρα εἶμαι δεκαεπτὰ ἐτῶν καὶ φορῶ μακρυὰ φορέματα, ὑπέλαβεν ἐμπιστευτικῶς ἡ Ἀλίκη. Μοῦ φαί-

νεται μάλιστα ὅτι γρήγορα θὰ σηκώσω καὶ τὰ μαλλιά μου.

— Μὴ βιάζεσθε δὲ· μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσθε πολὺ μικρὰ ἀκόμη διὰ τὸ ἄνθρωπον!

— Θέλετε δηλαδὴ νὰ πῆτε ὅτι εἶμαι παιδί; Ἄ, ἐγὼ δὲν θεωρῶ καθόλου τὸν ἑαυτὸν μου παιδί! ἀνέκραξεν ἡ νεαρά καλλιτέχνης μετὰ μὲγαν ἄξιοπρέπειαν. Naί, ἡ Βέρθα εἶνε δύο ἔτη μικρότερα μου, καὶ ἐθύμωσα πολὺ ὅταν κάποιος εἰς τὸ Μοντε-Κάρλο τὴν ἐξέλαβεν ὡς μεγάλωτέραν μου.

— Ἔχετε ἰδιαιτέραν προτίμησιν διὰ κανένα μουσικὸν συνθέτην; ἠρώτησεν ὁ δημοσιογράφος.

— Ὁχι, ἀπάντησεν ἡ Ἀλίκη, νομίζω ὅτι δὲν ἔχω. . . Εἶνε δύσκολον νὰ

Βέρθα Λίβμαν.

ἐκλέξῃ κανεὶς ματαξὺ τῶν μεγάλων κλασικῶν συνθετῶν.

— Σεῖς ἐγράψατε ποτὲ μουσικὴν;

— Naί· ἀλλὰ πολὺ ὀλίγην. Προτιμῶ νὰ γίνωμαι καλὴ διερμηνεύς τῶν μεγάλων, παρὰ νὰ ἐπιχειρῶ πράγματα ἀνώτερα τῶν δυναμῶν μου.

Ἀποχαιρετῶσα τὸν δημοσιογράφον, ἡ Ἀλίκη Λίβμαν εἶπε:

— Μὴ λησμονῆτε ὅτι εἴμεθα Ἀγγλίδες μουσικοί. Τὸ ὄνομά μας πιθανὸν νὰ πῶνται· ἀλλὰ καὶ ἡ Βέρθα, καὶ ἐγὼ, καθὼς καὶ οἱ γονεῖς μας, ἐγεννήθημεν εἰς τὸ Λονδίον. Εἴμεθα πολὺ υπερήφανοι διὰ τοῦτο.

Καθὼς, βλέπετε, ὑπερηφανεύεται διὰ τὴν πατρίδα του. Ἀλλὰ φαντασθῆτε, πόσον περισσότερο θὰ εἶχον δικαίωμα νὰ ὑπερηφανεύονταν αἱ νεαραὶ καλλιτέχνιδες, ἂν ἦσαν Ἑλληνίδες!

ΑΡΤΕΜΙΣ ΔΑΣΙΚΟΥ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 145)

— Ἐλα τώρα, ἔλα, εἶπεν ὁ Χασσάν μετὰ ὑποκριτικὸν ὕψος. Δὲν εἶνε ἀνὰ νὰ μαλλώσωμε. Ἐμεῖς θὰ σας περιηθοῦμε ὅσον εἰμπορέσωμεν. Μᾶς βαρύνει ἡ καρδιά μας νὰ κάμωμε κακὸν ὥρατα αὐτὰ περιστερὰ καὶ ἐπρόσθετε φρικτὸν μειδίαμα, δεικνύων τὰς δύο κινύδας, τὰς ὁποίας ἡ δυστυχὴς Μαριόνα, μετὰ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσεπάθει νὰ προφυλάξῃ εἰς τὰς ἀγκυλάς της. Ἐλάτε, ἐμπρὸς τώρα, γὰρ ἐβράδυατε.

— Ποῦ ἐννοεῖς νὰ μᾶς πᾶς; ἐπῆρσεν ὁ Γεράρδος μετὰ φρίκην.

— Σ' ἕναν ὥρατον τόπον, ὅπου εἶναι ριτωμένοι λευκοὶ σκλάβοι ἐκτιμῶντες πολὺ, ἀπεκρίθη ὁ Χασσάν, τοῦ ὅπου τὸ πλατὺ καὶ πανοῦργον πρόσωπον ἐκνοβολεῖ ἀπὸ ἀγρίαν χαράν. Ἐμπρὸς τώρα, ἐμπρὸς, τραβάτε. . .

Ἐκολούθησαν τὸν δρόμον τοῦ χωρίου ὁ Γεράρδος ἐβάδιζεν ἐνηγκαλισμένον τὴν ἀδελφὴν του, καὶ οἱ ἄλλοι τοὶ ἠκολούθουν ἐν θλιβερᾷ σιωπῇ, τὴν ὁποίαν ἐτάρασσον οἱ θρήνοι καὶ οἱ στεναγμοὶ τοῦ ἀπηλπισμένου Μπρέκου. Ὁ Ἀμπροῦκος ἐστραβοκύνταζε τὸν υἱὸν του καὶ ἐσιώπα. Τὸ τεταραγμένον δὲ βλέμμα τοῦ ἀπέφευγε τὰ βλέμματα τοῦ Γεράρδου καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤθελε κρυφθῇ μετὰ τῶν σωματεμπόρων.

Ἐφθασαν εἰς τὸ ἀραβικὸν στρατόπεδον. Ἀμέσως ὁ Ρουρούκος, ἀρπάξας μίαν σιδηρὰν ἄλυσιν, περιέβαλε τὸ σῶμα τῆς Λίνας, τὴν ἐκλείδωσε μετὰ ἕνα λ ο υ κ έ τ ο, καὶ ἠτοίμαζέτο νὰ κἀμῃ τὸ ἴδιον εἰς τὴν Κοραλίαν.

Γεράρδος ὅμως, ἀψηφὼν πάντα κίνδυνον, ὤρμησε κατὰ τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Λεγκέν καὶ τοῦ Μπρέκου. Ἀλλὰ ματαίως προσεπάθει νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὴν ἄλυσιν. Καὶ οἱ τρεῖς τῶν ἐρρίφθησαν ἀμέσως καταρτῆς ἀπὸ τοὺς προσδραμόντας ἄραβας, καὶ ἐδεθσαν καὶ αὐτοὶ μετὰ ἄλυσιν χειρὸς δαρά. Ὁ Χασσάν πλησιάζας τότε τὴν Κοραλίαν Μασσαί, μ' ἐξηγειωμένον τὸ πρόσωπον, ἐδοκίμασε νὰ τῆς περάσῃ τὴν ἄλυσιν. Ἡ νεῆνις ἀνετινάχθη ζωηρὰ μετὰ τὸ πρόσωπον κατακκνικόν. Ἐφαίνετο μεγαλειτέρα τώρα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξέπεμπον φλόγας. Ὁ σωματεμπόρος τοῦ βλέμματός ἐκείνου ὀπισθοχώρησεν αὐτοκρούσας.

— Ἀκουσε, τῷ εἶπεν ἡ Κοραλία μετὰ φωνὴν παλομένην ἀπὸ ἀγανάκτησιν. Εἶσθε δυνατότεροι καὶ περισσότεροι ἀπὸ ἡμᾶς. Εἴκοσι ἄνθρωποι τὰ βάζετε μετὰ ἕνα κορίτσι. Ἡ ἀγριότης σας μόνον μετὰ τὴν ἀτιμίαν σας εἰμπορεῖ νὰ μετρηθῇ.

Εἰμπορεῖτε νὰ μας φορτώσετε μετὰ ἄλυσιν καὶ νὰ μας σύρετε ἀπὸ πίσω σας σὰν τὰ ζῶα. Ὑπάρχει ὅμως κάτι τι, ποῦ εἶνε δυνατότερον ἀπὸ τὴν δύναμιν σας, καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ θ έ λ η σ ί ς μ α ς! Μαθε λοιπὸν πῶς ἂν τολμήσῃς νὰ βάλῃς τὰ βρωμερά σου χεῖρα ἐπάνω μας, μᾶς μένει ἕνα μέσον γιὰ νὰ γλυτώσωμε ἀπὸ σένα. Σοῦ ὀρκίζομεθα ἐγὼ καὶ οἱ δικοὶ μου ὅλοι, πῶς ἂν μας ἀλυσοδέσῃς, θὰ πεθάνωμεν ἀπὸ τὴν πείνα καὶ ἀπὸ τῆς δίψας! Ὅστε μὴ μπουκιά ψωμί, οὔτε μὴ σταλαγματιὰ νερὸ θὰ βάλωμε ἐντὸ στόμα μας. . . Τὸ ὀρκίζομαι μπροστὰ σὲ ὅλους σας!

— Καὶ ἐμεῖς τὸ ὀρκίζομεθα, ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν γενναϊότητα τῆς ἀδελφῆς του.

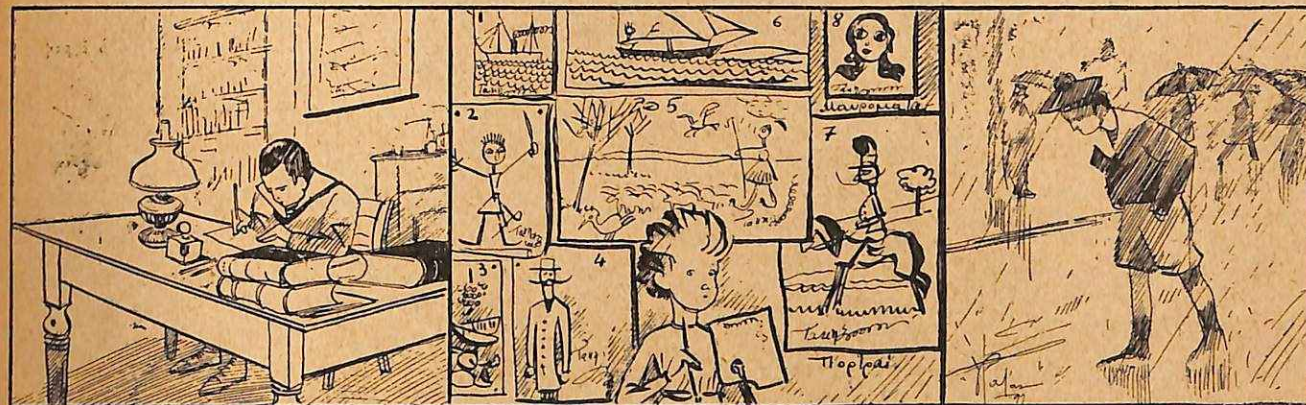
— Ὁρκίζομεθα! ἐπανελάσαν καὶ οἱ ἄλλοι μετὰ μίαν φωνήν.

Ὁ Χασσάν τὰ ἔχασε. Ἡ ἀποφασιστικὴ στάσις τῶν αἰχμαλώτων τοῦ τὸν ἐτάρασσε. Ὁ ἐκρατοῦσαν βέβαια τὸν ὄρκον, καὶ ἡ πλουσία λεία, τὴν ὁποίαν ὠνεῖρεῦτο πρὸ τούτου καιροῦ, θὰ ἐδύνετο ὡς πομφόλυξ. Ἐκτύπησε μετὰ τὸ πόδι τοῦ τὴν γῆν, ἔξω φρενῶν. Ὁ Ρουρούκος, τυφλωμένος ἀπὸ τὸν θυμὸν, ἐπέμενε νὰ λυσοδέσῃ τοὺς λευκοὺς, ἀλλὰ πρὸ τοῦ περιρρονητικοῦ μειδίαματος τῆς Κοραλίας, ἐνόησεν ὅτι ἡ ἀκλόνητος ἀπόφασις τῶν λευκῶν θὰ ἐθριαμβεύεν ἐπὶ τέλους.

Μεθυσμένοι ἀπὸ λύσσαν, ἔλυσαν τοὺς αἰχμαλώτους καὶ ἀφῆρσαν τὴν ἄλυσιν, ἡ ὁποία ἐβάρυνε τὸ ἄδρὸν σῶμα τῆς Λίνας.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ — ὑπὸ Δ. Ε. ΓΑΛΑΝΗ

Η ΠΡΩΤΑΠΡΙΑ ΤΟΥ ΤΖΙ-ΤΖΙ-ΜΠΟΥΜ-ΜΠΟΥΜ

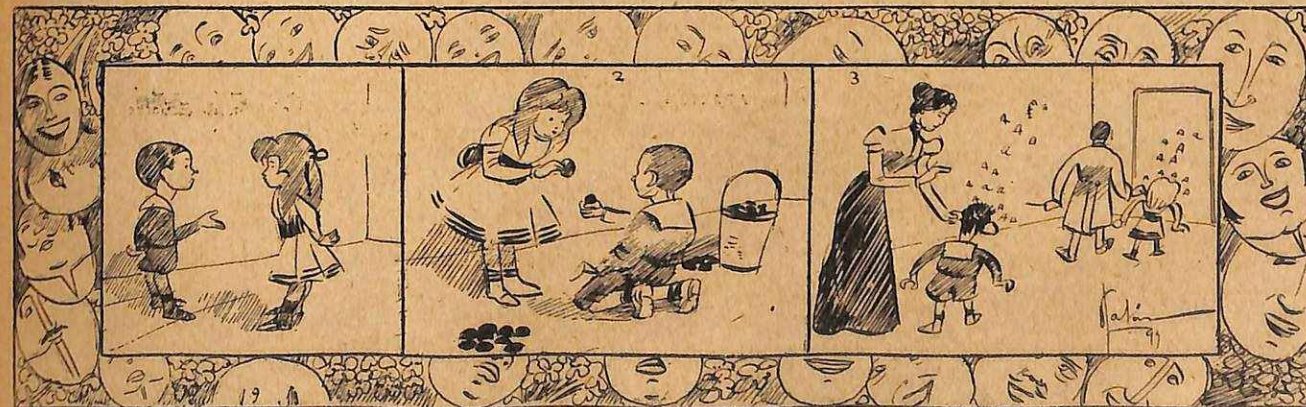
ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

«Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις. Τί σάγλα ὁ Ρογγρος! τί ἀνοστοὶ οἱ Χρυσοθήραι! Τί ψυχρὰ ἡ Ἀλληγογραφία! Τί ἀνούσιοι οἱ Διαγωνισμοί! Τίποτε δὲν μου ἀρέσει φέτος. Παραίτομαι καὶ σε ἀπαίτῶμαι.»

Ὁ Τάκης, ἐπισκεφθεὶς τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν τοῦ Ζαππείου, ἀπεφάσισε νὰ ἐκθέσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ δωμάτιόν του ὅλα τα ἔργα. Καὶ τώρα περιμένει ἐπισκέπτας, ἀγοραστὰς καὶ κριταίς.

Ὁ Ἀλέκος, συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως, ἀκολουθῆσας τὴν συμβουλὴν τοῦ Κουριοκεφαλῆ, ἐπεὶ ἐπὶ ὁμβροπορίας, καὶ τὸν Ἐπιτάφιον τῆς Μητροπόλεως, ἐπιστρέφει στάζων καὶ στενάζων.

ΠΩΣ ΕΙΜΠΟΡΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΕΠΙΤΥΧΗ ΤΑ ΓΕΡΩΤΕΡΑ ΑΥΓΑ

Ὁ τῷπο εἶνε ἀπλούστατος. Τὸν ἤρπεν ὁ Γιαννῆκης καὶ τὸν ἐσυμβούλευσεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του. Τῆς εἶπε δηλαδὴ νὰ δοκιμάσουν ἕνα μετὰ ἕνα τὰ αὐγά, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ἤρσαν οὔτε ἕνα γερὸ αὐγὸ εἰς τὸ σπῆτι. Ἀλλὰ κατὰ τοὺς ἐδιόρθωσαν ὕστερα οἱ γονεῖς των. Τοὺς ἀκούετε πῶς φωνάζουν, ἐν ᾧ τοὺς κοροϊδεύουν γύρω-γύρω τὰ ζωγραφισμένα αὐγά;

θοῦν. Μερικοὶ ἐδοκίμασαν νὰ φύγουν. Ὁ σκύλοι ὅμως τοὺς ἤρπασαν ἀπὸ τὸν λαίμονα ἕνα-ἕνα καὶ τοὺς ἔφεραν ὀπίσω ὡς πρόβατα. Τοὺς ἐδέσμευσαν τότε καὶ τοὺς ἔβαλαν εἰς τὴν γραμμὴν, μετὰ τὸν Ἀμπρούκιον καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς, ἀφ' οὗ πρῶτα τοὺς ἐφόρτωσαν μ' ἐλεφαντόδοντας. Ὁ Χαστὰν μετὰ τὸ μαστίγιον εἰς τὰς χεῖρας ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Αἱ γυναῖκες, τὰ παῖδια καὶ οἱ γέροντες, βλέποντες τὸ φρικτὸν θέαμα, ἐγέμιζαν τὸν ἀέρα μετὰ τὰς οἰμωγὰς καὶ τοὺς στεναγμούς των. Ὁ Ρουρούκος μανιώδης ἀπὸ τὸν θυμὸν του, πρὶν ἀναχωρῆσαι, ἐπυρπόλησε τὰς πτωχικὰς τῶν καλύδας.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς τὸ πένθιμον καραβάνιον ἀφῆκεν ὀπίσω του τὸ πυρπολούμενον χωρίον. Οἱ λευκοὶ ἀπετέλουν τὴν ὀπισθοφυλακὴν, αὐστηρῶς ἐπιτηρούμενοι, ἀλλ' ἀδέσμευτοι, ἐν μέσῳ τῶν δημίων των, οἱ ὅποιοι ἔρριπτον ἐπ' αὐτῶν βλέμματα μίσους ἀλλὰ καὶ ἀκουσίου σεβασμοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΟΔΟΝΤΟΣ

Ὁ Γεράρδος, μετὰ τὴν πρώτην ἀγανάκτησιν, ἤρχισε νὰ συνέρχεται, καὶ μετὰ τὴν συνήθη του αἰσιοδοξίαν νὰ διαδλέπῃ καὶ τὴν καλὴν ὄψιν τοῦ πράγματός του.

«Ὅπως δὴ ποτε εὐρισκόμεθα ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Μοερῶν! εἶπεν εἰς τὴν Κοραλίαν.

— Ναι, ἀλλὰ ποῦ πηγαίνομεν; εἶπεν ἡ Κοραλία, προσπαθεύσα νὰ μειδιάσῃ.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδωμεν. Γὰρ τὴν ὥρα πηγαίνομεν ἐμπρός. Αὐτὸ δὲν ἐξήκουσαμε ὀλοένα ἀπὸ τὸν ἄθλιον Ἀμπρούκιον; Ὅπου καὶ ἂν πᾶμε, θὰ ἔχωμεν περισσότερας πιθανότητας νὰ ἔλθωμεν εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τὸν κόσμον, παρὰ ἐκεῖ ποῦ ἤμεθα.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, ἀδελφοῦλῃ μου, εἶπεν ἡ Κοραλία.

— Πηγαίνομεν πρὸς τ' ἀνατολικά ἢ μᾶλλον τὰ νοτιανατολικά, ἐπ' ἀνέλαβεν ὁ Γεράρδος, ἀφ' οὗ ἐκύτταξε τὴν πυξίδα του. Ἀηλαδὴ πρὸς τὸν Νεῖλον. Ἵσως συναντήσωμεν κατὰ τὰ μέρη αὐτὰ πολιτισμένους ἀνθρώπους.

— Καὶ νομίζεις, ὅτι οἱ δῆμιοί μας θάπορῶσιν ποτὲ νὰ μᾶς ἐκθέσουν μπροστὰ σὲ πολιτισμένους ἀνθρώπους; ἤρωτησεν ἡ Κοραλία.

Καὶ τῷ ὄντι, ἡ θεία τοῦ θλιβεροῦ καραβανίου δὲν ἦτο πολὺ εὐελπίς.

Ἀφ' οὗ ἐσταμάτησαν ὑπὸ σκιὰν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μεγάλου καύσωνος, ἐπανήρχισαν ἐκ νέου τὸν δρόμον των. Ὁ ἥλιος ἦτο καυστικώτατος. Οἱ μαῦροι φορτωμένοι ἐσύροντο στεναίνοντες, κλαίοντες τὸν τόπον των, τὰς οἰκογενεῖας των, τὴν ἐλευθερίαν των. Ἀλλὰ ποῦ νὰ σταματήσουν οὔτε στιγμὴν! Τὸ μαστίγιον ἐσύριζε παρὰ τὰ ὦτα των, καὶ οἱ σκύλοι

ἄρρισμένοι ἦσαν ἑτοιμοὶ νὰ ἐπιπέσουν κατ' αὐτῶν. Οἱ ἄραβες δὲν ἐφρόντιζον καὶ πολὺ διὰ τὴν ζωὴν των. Ἀνθρώποι ὅλλο τίποτε εἰς τοὺς τόπους αὐτοὺς. Ἐὰν ἀπέθνησκον, ἤμποροῦσαν νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν μετ' ἄλλους. Τὸ ζήτημα ἦτο νὰ φύγουν ἀπὸ ἐκεῖ γρήγορα, διὰ νὰ μὴ καταληφθῶν ἀπὸ τὴν βροχερὰν ἐποχὴν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΓΡ. ΕΥΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΜΕΝΑ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὁ Ἀρχικουτούλιακας ἔγραψε μετὰ κάρβουνον εἰς ἕνα τοῖχον: «Ζητεῖται ἕνας Μέλων Ἀρχιτέκτων διὰ τὸ σπιτάκι τῆς Ζωντανῆς Κούκλας.»

* * *
Ὅσοι ζηλεύουν τὴν Χρυσὴν Βεργίτσαν τῆς Μικρᾶς Μαγίσσης, ἄς ἀναπτύξουν καὶ ἄς ἐνδυναμώσουν τὴν θέλησίν των: Κάνει καὶ αὕτη τὰ ἴδια θαύματα.

* * *
Ὅταν ἤμουν μικρὸς, ἤμουν ἕνας σωστός Ἀρχιδιοβολῆς, ἀλλὰ καὶ Μικρὸς Κατεργάρας. Συχνὰ ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα μου μετὰ ἡμῶν ποῦ ἔχαλοῦσα τὸν κόσμον κάτω εἰς τὴν αὐλὴν καὶ μου ἐφώναζεν:

— Ἀνανία, τί Χαλασμός Κόσμου εἶνε αὐτός; ἔλα ἐπάνω νὰ σε δείρω.

Κ' ἐγὼ τῆς ἀπαντοῦσα:

— Ἄσε με καὶ τὼ!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΞΕΣΠΑΘΜΑ

Σκοπός: Μόλις ἔγγραφον διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος 2,000 νέοι συνδρομηταὶ διὰ τὸ 1899, ἀμέσως τὸ φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως» ἐκδόθη κατὰ 4 ἀκόμη σελίδας καὶ θὰ ἐκδοῖται κατ' ἐξέδωμάδα δωδεκάσέλιδον μετὰ τὴν ἰδίαν συνδρομὴν.

[Ε] Εἰς πάντα Ξεσπαθώματα, ἐκτὸς τοῦ Δώρου, ἀπονέμονται καὶ τὸς Εὐσημα, ὅσοι εἶνε οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἔγγραφέντες συνδρομηταί.

Η' ΔΕΛΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

Ἐξεσπάθωσαν προσέτι καὶ ἐνέγραψαν νέους συνδρομητὰς καὶ οἱ ἑξῆς: Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας (9), Περικλῆς, Κωνσταντῖνος καὶ Ἀνδρέας Δ. Σκέρερ (5), Παρίγγιος τῶν Ὀλίφων (1), Μιχαὴλ Γ. Νομικός (1), Σύλλογος Ἑλληνοπαίδων Λευκάδος «Πρόδοτος» (1), Πολυτέλῃ Γ. Κέκρη (1), Δημότις Βώλου (1), Κολοκυνθόσπορος (1), Θεόφιλος Ι. Ὁκουμύσσογλου (1), Θεοφάνης (1), Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης (2), Κωνσταντῖνος Π. Γιαννινοπούλου (1), Γεράσιμος Δ. Καραουλάνης (2), Βρασίδης Κ. Δεκαβάλλας (1), Τζι-Τζι-Μπομ-Μπομ (1), Γ. Βασιλακάκης (1), Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου (1), Ροδοσταφάνωμένη Δύσις (1).

Ἐκ τοῦ προηγούμενου Δελτίου συνδρ. . . 380
Ἐκ τοῦ σημερινοῦ . . . 32

Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 4 Μαρτίου ε.ε. συνδρ. 412

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μπαμπά, ἐφύτευσα ἑξ' ἐνὶ κήπῳ τὸν πού μου ἔδωκεν ἡ θεία. Νὰ ἴδωμεν τὴν τρώσῃ;
— Μὰ ἔβαλες, Τοτό, σημάδι, γὰρ νὰ εἴ τὸ μέρος ποῦ τον ἐφύτευες;
— Ἐβαλα, μπαμπά.
— Τί;
— Νά, τὴν ἔκρη τῆς σκιάς τοῦ κυπαρίσσιου ποῦ ἔπεφτε ἴσα-ἴσα ἑξ' ἐκείνου τὸ μέρος.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Τ. Β.

Τὸ δικό μας τὸ ἀρνὶ ἦτο πολὺ καλὸν — μοῦ γράφει εἰς τὴν πασχαλιτικὴν ἐπιστολήν τῆς ἡμετέρας φίλης μου Καταρομάλλου [ΕΕ].

Ἀλλὰ πῶς τὸ ἐλυπήθηκα ὅταν ἔβλεπον ὁ ἀνθρώπος νὰ το σπάζῃ! Ἐφώναξα: «Μή το σπάζετε! μή, τὸ καίμενο!» Ἀλλὰ ἐκείνος ὁ κακὸς μὲ ἀπαξία τοῦ δίνει, τοῦ πατεῖ τὰ πόδια μετὰ τὰ πόδια καὶ γράζει τὸ μαχαίρι. . . Πῶ, πῶ, μαμαμάκα μου! ἐφώναξα καὶ ἐφυγα διὰ νὰ μὴν ἴδω τὰ μάτια μου τέτοιον θέαμα. Ὑστερὰ τὸ εἶδα σπαγμένον, ἔτοιμο γιὰ ψήσιμο. Τὰ μάτια του ἦσαν γεμάτα δάκρυα, σὰν νὰ ἔλεγεν ὅτι ἐμεῖς σκληροὶ ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι. Ἡ μαμά μου λέγει, ὅτι οἱ λυποῦμεθα, ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν; ὁ Θεὸς μὲς τὰ ἔδωκε νὰ τὰ τρώμεν, καὶ ὁμοίον ἀφ' οὗ εἶνε ἔτσι. Ἐγὼ ὅμως ἀκόμη θυμῶμαι μετὰ τὴν χαρὰν ὁ σκληρὸς ἐκείνος ἄνθρωπος τὸ ἔπιασε γὰρ νὰ το σπάζῃ. . . Εἶχε μάστιγα καὶ τὴν κακίαν καὶ γὰρ ποῦ ἐγὼ ἐφώναξα. Τοῦ εἶπα: «Γαῖ, κύριε χαπάκη, γὰρ εἶς; δὲν το λυπῶσαι;» Κ' ἐκείνος δὲς τοῦ γέλια. Καὶ τὸ νόστιμον εἶνε ποῦ μᾶς ἐγύρευε ὕστερα καὶ λεπτά. «Ἐκαμε τὸ καλὸν διὰ λεπτά!» Ὑπομονή, Καταρομάλλου μου! ὑπάκουον, βλέπεις, καὶ κακοὶ ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Τ. Β.

Ἡ μητέρα ὑπογράφει τὴν προσευχὴν τῶν μικρῶν Ἰωάννων: «Θεέ μου, φυλάξε τὸν λόν τὸν κότμον καὶ ἔπειτα ἐμᾶς τοὺς ἀγαπούλους.»

Καὶ ἡ μικρὰ Ἰωάννα διακόπτουσα:

— Καὶ γιὰτί, μαμαμό, πρῶτα ἐμᾶς, καὶ ὅλον τὸν κόσμον;

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Τ. Β.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΜΑ

ΣΗΜΕΡΟΝ, καθὼς βλέπετε, δημοσιεύω «Ὁγδόν Δελτίον Ξεσπαθώματος» ὡστε τὸν ὅσον δὲν ἦτο τὸ τελευταῖον, καθὼς ἐφρονηθῇ. Οἱ ἀγαπητοὶ μου φίλοι ἀνταπεκρίθητε εἰς τὴν ἐκκλησίαν μου καὶ ἤρχισαν πάλιν νὰ γράφουν συνδρομητὰς. Εὐχαριστῶ καὶ ἐπ' αὐτῇ καὶ ὅσους μοι ὑπεσχέθησαν πράξεις ἄριστας. Δὲν μὲνει τώρα ἢ καὶ μνηστῆς καὶ οἱ λοιποὶ. Ἐφύρετε ποῖον σύνθημα: «Ἐκαστος νὰ ἐγγράφῃ ἀπὸ ἕνα λαχίστον νέον συνδρομητὴν, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ διὰ τὴν αὐξήσιν ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ πόν, ἐργασία!

ΕΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Παῖδιά μου, εὐρίσκω εἰς μίαν μεγάλαν μηχανίαν μετὰ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις μετὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα. Ἀκούσατε καὶ εἰπατε: Κατ' ἐλάχιστον ὅσον λαμβάνω 1,000 Πνευματικὰς Ἀσκήσεις εἰς ἕνα ἔτος. Ἀπὸ αὐτὰς αἱ 200 τοὐλάχιστον εἶνε ἀπὸ μοσιεύσεως. Καὶ οἱ οἱ εἰς καθεστὸς ὅσον δύνατον νὰ δημοσιεύω περισσότερας ἀπὸ πέντε. Αἱ ἄλλαι 185 τί γίνονται; . . . Τὸ συμβαίνει καὶ μετὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα θάνατο τοὐλάχιστον 100 τὴν ἐβδομάδα, καὶ πάλιν τὰ 25 ἄξια δημοσιεύσεως. Καὶ

Χῆρος δὲν μου ἐπιτρέπει νὰ δημοσιεύω παρὰ τρία, ἢ καὶ δύο, ἢ καὶ ἐν μόνον εἰκονογραφημένα. Τὰ ἄλλα; Βλέπετε λοιπὸν διὰ τί εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ἂν ἐξακολουθῇ τὸ πρᾶγμα ἔτσι, θὰ ἔχω ἐν περισσεύμα ἀπὸ 6,000 Ἀσκήσεις καὶ ἀπὸ 1,000 Παιδικὰ Πνεύματα, τὰ ὅποια θὰ εἰσέλθω κατ' ἀνάγκην εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρηστών. . . . χωρὶς νὰ εἶνε ἄξια τοιαύτης τιμῆς.

Ὅσοι καὶ ἂν εἶπα, ὅτι δὲν ἔχω καμμίαν εὐθύνην διὰ τὰ μὴ δημοσιεύμενα, ὅσοι καὶ ἂν ἐκήρυξα ὅτι ἐκλέγω καὶ δημοσιεύω μόνον τὰ καλλίτερα, ἀπορρίπτουσα πάντα τὰ λοιπὰ, ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα ἤρχισε νὰ με ἀνησυγῇ ὡς κατὰ τὸν ἀδικον Ὁ Α. π. χ. ὁ ὅποιος μοῦ ἔστειλεν ἕνα καλὸν Δελτίον, δὲν θὰ παρανοήσῃ καὶ δὲν θὰ λυπηθῇ δικαίως, ὅταν θὰ ἴδῃ νὰ δημοσιεύω μόνον τὸν Δελτίον τοῦ Β, τὸν ὅχι καὶ καλλίτερον; Καὶ ἂν δὲν γνωρίζῃ ἐξ ἄλλων περιστάσεων τὴν ἀπόλυτον καὶ αὐστηρὰν δικαιοσύνην μετὰ τὴν ὅποιαν φέρωμαι εἰς ὅλους, δὲν θὰ ὑποθέσῃ ὅτι χαρίζομαι ἢ παραδίδωμι; Λοιπὸν, εἰς τὴν δύσκολον αὐτὴν περίστασιν, τί με συμβουλεύετε νὰ πράξω; Σῶς ἐρωτῶ, καὶ περιμένω τὰς γνώμας σας.

Ἦδε με λέγε [Ε] νὰ ἤξευρες καὶ ἐγὼ πῶς ἤθελα νὰ πᾶν ἐκεῖνος εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως. Ἀλλὰ ποῦ τόπος! Ὅθ' ἐχρειάζοντο στήλας καὶ στήλας. . . Τὸ Εὐσημον διὰ τὴν Καλλιγραφίαν σου. — Τὰ ἴδια ἤθελα νὰ εἶπω καὶ πρὸς σέ, ἀγαπητὴ Μαρία Β. Μωραῖτον (πῶς, δὲν ἔχεις ψευδώνυμον;) Βεβαίως δύνασαι νὰ στέλῃς καὶ λύσεις ἄνευ ἐπιστολῆς, ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου, μετὰ πεντάλεπτον μόνον γραμματόσημον.

Θεραπεύει τὸν Μουσῶν, ἂς μὴ περιτθῇ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἢ δι' ἐμὲ κατασκευασθεῖσα ἀνθοδέσμη. Ἡ ἐξιστόρησις τοῦ συμβεβηκότος μετὰ κατέβηκε καὶ ἰδοὺ [ΕΕ] νὰ τὰ μοιραῶς μετὰ τὸ κουνελάκι σου, τὸ ὅπῳ τὸν καλὰ ἐκλέγει τὴν τροφήν του.

Δὲν εἶδες λοιπὸν, Ἀνθήσυχον Πνεῦμα, ὅτι ὁ Μέλλων Ναυαρχὸς ἔλαθεν Ἑπαινον εἰς τὴν Μισαλὰν Τάξιν μετὰ λύσεις 127; Ἐλθόντωνσε φαινεταὶ εἰς ποῖον ἀνέχετο τὸ ψευδώνυμον αὐτό...

Σιδηροῦν Κράνος [Ε] διὰ τὴν καλὴν περιγραφὴν καὶ τὰ τόσα ἐνδιαφέροντα τῆς ἐπιστολῆς σου. Πῶς λύνονται τὰ Μαγικά Γράμματα ἐξήγησα πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν. Ψῆξε νὰ το εὕρῃς. Νὰ μοῦ στείλῃς τὴν ἀδελφοῦλάν σου, καὶ νὰ προσφέρῃς τὰ σῖθι μου εἰς τὸν μπαμπᾶν.

Ἀδύνατον νὰ σου παραστήσω πόσον μ' ἐλύπησεν ἡ ἐπιστολή σου, ἀγαπητὴ μου Διγνία! Ἀθηνᾶ! Νὰ προσβλήθῃς ὁ ὀφθαλμὸς σου ἀπὸ ἀσθένειας καὶ νὰ εὐρίσκεισαι πρὸ δύο μηνῶν εἰς ἐντελὲς σκότος! Ἀ, τί φοβερόν, τί ἀπελπιστικόν! . . . Μὲ παρηγορεῖ μόνον ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἀσθένεια θὰ εἶνε περαστικὴ καὶ ὅτι γρήγορα, πολλὰ γρήγορα θὰ ἀναβλέψῃς. Εἰμαι βεβαίως ὅτι ὁ Θεὸς θὰ εἰσακούσῃ τὰς θερμὰς παρακλήσεις ὁσίων ὅσοι σὲ ἀγαποῦν, καὶ ἐμοῦ, καὶ τῶν φίλων μου, τοὺς ὁποίους παρακαλῶ νὰ προσευχηθῶν διὰ τὸ πῶς σου. — Τὴν καλὴν σου ἐκδεδέσθην, ἡ ὅποια ἔγραψε κατ' ὑπαγόμενόν σου, φίλησέ τὴν ἐκ μέρους μου.

Ἦδε με λέγε [Ε] νὰ ἤξευρες καὶ ἐγὼ πῶς ἤθελα νὰ πᾶν ἐκεῖνος εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως. Ἀλλὰ ποῦ τόπος! Ὅθ' ἐχρειάζοντο στήλας καὶ στήλας. . . Τὸ Εὐσημον διὰ τὴν Καλλιγραφίαν σου. — Τὰ ἴδια ἤθελα νὰ εἶπω καὶ πρὸς σέ, ἀγαπητὴ Μαρία Β. Μωραῖτον (πῶς, δὲν ἔχεις ψευδώνυμον;) Βεβαίως δύνασαι νὰ στέλῃς καὶ λύσεις ἄνευ ἐπιστολῆς, ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου, μετὰ πεντάλεπτον μόνον γραμματόσημον.

Θεραπεύει τὸν Μουσῶν, ἂς μὴ περιτθῇ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἢ δι' ἐμὲ κατασκευασθεῖσα ἀνθοδέσμη. Ἡ ἐξιστόρησις τοῦ συμβεβηκότος μετὰ κατέβηκε καὶ ἰδοὺ [ΕΕ] νὰ τὰ μοιραῶς μετὰ τὸ κουνελάκι σου, τὸ ὅπῳ τὸν καλὰ ἐκλέγει τὴν τροφήν του.

Δὲν εἶδες λοιπὸν, Ἀνθήσυχον Πνεῦμα, ὅτι ὁ Μέλλων Ναυαρχὸς ἔλαθεν Ἑπαινον εἰς τὴν Μισαλὰν Τάξιν μετὰ λύσεις 127; Ἐλθόντωνσε φαινεταὶ εἰς ποῖον ἀνέχετο τὸ ψευδώνυμον αὐτό...

ΤΑΜΕΙΟΝ ΠΡΟΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ ΑΠΟΡΡΟΝ

Πρῶτος ὁ Ἰωάννης Μαυρίκος μοῦ ἐσύστησεν ἕν πτωχὸν παιδίον ἔδω εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ ὅποιον ἐνέγραφα ἀμέσως μετὰ τὰς 7 δραχμὰς τοῦ Ναυαρίνου [ΕΕ].

Κατόπιν ἡ Χειμωνιάτικη Διακάδα μοῦ ἐσύστησε μίαν πτωχὴν κόρην (καὶ δυστυχὴ μάστιγα) ἔδω εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ αὐτὴν, ἡ ὅποια ἐπιθυμῇ νὰ ἐγγράφῃ συνδρομητρίαν μου Ἀλλὰ τὸ Μενεξεδένιον Μπουκετάκι μοῦ γράσει σήμερον ὅτι εἶνε προθυμώτατος νὰ ἐγγράφῃ τὴν συστάσει μου κανὲν πτωχὸν παιδίον. Ὅστε τὴν συνιστῶ τὴν προστατευμένην τῆς Χειμωνιάτικης Διακάδας καὶ ἀναμένω τὰς 7 δραχμὰς διὰ νὰ τὴν ἐγγράψω.

Αὐτὰ πρὸς τὸ παρόν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Δύτην τῆς Ὑδρας (Ν. Τ. αὐτὸ ἐξέλεξε) ἔστειλα διὰ ἐξήχσεως καὶ ἀπήντησα εἰς διὰ τῆς ἡρώτης; Τρεμοσύνδρον Ἀστέρι (Ν. Δ.), Ἀτρεμόντον Πλοῖον (Κ. Α.), Μενεξεδένιον Μπουκετάκι (Ω. Ε.) Δευχεμονοῦσαν (Ε. Τ. πολλὰ με συνεκίνησεν ἡ φιλόπατρις ἐπιστολή σου, καὶ εἶδε νὰ πραγματοποιηθῇ ὅσα λέγεις) καὶ Φαῖστον Γκαῖτε (Δ. Α.).

Ἀδοπαδοί, Πληροφθορίαι: Ὁ Βασίλειος τῶν Κυκλάδων δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τοῦ Κατέρρου προτασίαν Ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του. — Ἡ Ομίχλη τῆς Ἀργίας ζητεῖ τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς Ἐρριθῆς Καμελίας, ἐπ' ἀνταλλαγῇ. — Ὁ Θεοφάνης Πανδοῦτος μετὰ τὴν Ἀηδόνα τῆς Περιφύρας ἔλαθεν Ἀλληλογραφίαν καὶ Πηνελόπην Κλεομένης. — Ἡ Φεγγαροῦλη Ἀγοῦλα μετὰ τὴν Ζαππίδα, Χλωρίδα τῆς Χάλκης,

συγχάρις τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν 57ον Διαγωνισμόν. — Ἡ Ἀνθοπώλη τῆς Βερόνης ζητεῖ τὰ ὀνόματα τοῦ Κάλυκος Ρόδου. — Ἡ Ἐρριθῆς θάλασσα ζητεῖ ἀπὸ τὸν Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν ἱατρικὸν διὰ τὸν λούτζικα, διότι τὴν πιάνει συχνὰ καὶ ἐντροπιάζεται ἐνώπιον ξένων ἀνθρώπων. Ὅστε θὰ τὴν γλυτώσῃ ἀπὸ μεγάλου κακοῦ. — Ὁ Κυθαροῦς Ἀρίων πληροφορεῖ τὸν Βαρδαλαμπόπουλον (τὸν ὅποιον γνωρίζεις) ὅτι καὶ αὐτὸς τὰ ἴδια ἔπαθε μετὰ τὰ δόντια του. — εἰ νὰ γίνῃ! αὐτὰ συμβαίνουν. ἀλλὰ θὰ εἶνε περαστικά, δὲν πειράζει. — Ὁ Σοφὸς Πιττακὸς ἐρωτᾷ τὴν Τελευταίαν Χελιδνὰ ἂν βέλῃ νὰ γίνῃ μέλος τοῦ Συλλόγου ἢ ὁ Ὀμόνοιος ζητεῖ δὲ τὰρικά τοῦ Νέου Ἀρχιμάνδου. — Ὁ Σοφὸς Σωκράτης, ὁ ὅποιος κάμνει συλλογὴν αὐτογράφων, παρακαλεῖ τοὺς φίλους μου, ὅσοι ἔχουν τὴν καλωσύνην, νὰ του στείλουν ὀλίγας λέξεις των ἐπὶ μικρῷ τεμαχίῳ γράσου. — Δι' ὅποιαν πληροφορίαν παραλείπονται ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰν.

ταλλάζουν: ὁ Ροβέρτος Γυϊσκάδος μετὰ τὸν Δ. Π. Ἀρίβα. — Ὁ Σχίλλερ μετὰ τὸν Ἡφαιστον. Κάρμεν Σὺλβα, Ζουλάκι, Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ Νικητὴν τῆς Ἀουστέρλιτσης. — Ἡ Ἑλένη Βλάχου μετὰ τὴν Εὐτέρην, Κινέζον Δὴ Φύρδην Μίγδην, Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν καὶ Μαρκήσιον τῆς Γαλιτσας. — Ἡ Κάρμεν Σὺλβα μετὰ τὸν Νικητὴν Δεκαβάλλαν Γλυκυλάδον Ἀηδόνα Ὁρατον Τριανταφυλλάκι. Ἐρριθῆν Καμείλιαν καὶ Μαγνητικὴν Βελόνην. — Ἡ Ταγγέτη μετὰ τὴν Σανθὴν Νησιωτοπούλιν, Χιονισμένην Κουκλάν. Ταναγραῖαν Κόρην καὶ Πηδηκτοῦλιν. — Ἡ Βαρκοῦλα τοῦ Φαλήρου μετὰ τὴν Σανθὴν Νησιωτοπούλιν καὶ Νεραϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ. — Ὁ Ναυτοπαῖς μετὰ τὴν Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν, Πηνὸν τῆς Ἐρήμου, Κῆμα τῆς Σαλαμίνος, Δουλοῦδι τοῦ Ἰονοῦ καὶ Χρυσόρραν Πακτωλίν. — Ἡ Νύμφη Καλυψὼ μετὰ τὴν Ἐξορίστον Ἑλληνίδα Ρογῆρον Βασίλειαν τοῦ Κατέρρου καὶ Ἀθηναίαν Σερουθοκάμην. — Ὁ Ἄνθος τῆς Ἀλόνης μετὰ τὴν Βασίλισσαν τοῦ Χρυσῶ. Ἀγροπύον Φάρον καὶ Ἀθηναίαν Σερουθοκάμην. — Ὁ Ἀργύρης Σαπουναῖχος μετὰ τὴν Τσοῦχτραν, Κόδρον καὶ Κόρην τοῦ Πηλίου. — Ὁ Ταρταβίνος τῆς Ταρασκόνης μετὰ τὸν Δούσιον, Ἰωάννην Μαρκετίν, Λοξίαν καὶ Ἀρχιστερέτηρον Μιλτιάδην. — Ὁ Καπετὰν Γακουμῆς μετὰ τὸν Ἀρχιναυαρχον Εὐρυδιάνην καὶ Πρόστην Μαῖτον. — Ὁ Ἀντῆς μετὰ τὸν Πίλ Νίξ, Ἰσοτρεφὸς Ἀστὴν, Ἀγριον Μάγδην, Νικητὴν τῆς Ἀουστέρλιτσης καὶ Ναυτοπαῖδα. — Ἡ Νίκη τοῦ Παιονίου μετὰ τὴν Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν. Ἐξορίστον Ἑλληνίδα, Καρίαν, Κόδρον, Κόρην τοῦ Βουνοῦ καὶ Ἀρχιζιλιανόν. — Ἡ Τσοῦχτρα μετὰ τ

